

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného **K.**, IČO:., so sídlom v P., zastúpeného Mgr. A. S., advokátom v B., proti povinnej **I. L.**, o vymoženie **1065,97 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Brezno pod sp.zn. 6 Er 28/2008, o dovolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 10. januára 2012, sp.zn. 15 CoE 368/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie oprávneného **o d m i e t a .**

Povinnej náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Oprávnený podal dňa 7. novembra 2007 súdnemu exekútorovi návrh na vykonanie exekúcie na vymoženie sumy 32 113,51 Sk s príslušenstvom. Povinnosť povinnej zaplatiť túto sumu preukazoval rozhodcovským nálezom Mgr. R. S.S., vydaným 1. novembra 2006.

Súdna exekútorka požiadala dňa 15. januára 2008 Okresný súd Brezno o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Okresný súd Brezno dňa 16. januára 2008 pod číslom 5603020946* poveril súdnu exekútoru vykonaním exekúcie na základe uvedeného rozhodcovského nálezu na vymoženie sumy 32 113,51 Sk s príslušenstvom a trovami, ktoré boli konkretizované v poverení.

Okresný súd Brezno uznesením zo 14. marca 2011, č.k. 6 Er 28/2008-21 exekúciu začatú pred súdnou exekútkou Mgr. M. M., pod spis. zn. EX 233/2007-2 na základe návrhu oprávneného

zo dňa 26. júna 2007 a poverenia Okresného súdu Brezno č. 5603020946* zo dňa 16. januára 2008 vyhlásil za neprípustnú a zastavil ju (§ 57 ods.1 písm. g/ Exekučného poriadku). Mal za to, že v konaní nebolo preukázané splnenie všetkých podmienok uvedených v čl. 22 a 23 dvojstrannej zmluvy medzi Českou a Slovenskou republikou o právnej pomoci pred justičnými orgánmi a úprave niektorých právnych vzťahov v občianskych a trestných veciach, najmä splnenie podmienky podľa článku 22 písm. c/ tejto zmluvy. Oprávnený, na ktorom bolo dôkazné bremeno, nepreukázal, že povinnej ako účastníčke konania, bola daná možnosť riadne sa na konaní zúčastniť a že jej rozhodnutie – rozhodcovský nálež spolu s poučením o možnosti podať proti nemu opravný prostriedok, bolo riadne doručené. Preto dospel k záveru, že nie je možné cudzie rozhodnutie vykonať. Ďalej uviedol, že z odôvodnenia exekučného titulu – rozhodcovského rozsudku vyplýva, že rozhodca sa postavením dlžníka ako spotrebiteľa a charakterom úveru ako spotrebiteľského úveru vôbec nezaoberal. Poukázal na čl. 2 písm. a/ a čl. 3 ods. 1 - 3 Smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, v zmysle ktorých sa zmluvná podmienka, ktorá nebola individuálne dohodnutá, považuje za nekalú, ak napriek požiadavke dôvery spôsobí značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán vzniknutých na základe zmluvy, ku škode spotrebiteľa. Podmienka sa nepovažuje za individuálne dohodnutú, ak bola navrhnutá vopred a spotrebiteľ preto nebol schopný ovplyvniť podstatu podmienky, najmä v súvislosti s predbežne formulovanou štandardnou zmluvou. Skutočnosť, že určité aspekty podmienky alebo jedna konkrétna podmienka boli individuálne dohodnuté, nevylučuje uplatňovanie tohto článku na zvyšok zmluvy, ak celkové hodnotenie zmluvy naznačuje, že aj napriek tomu ide o predbežne formulovanú štandardnú zmluvu. Keď predajca alebo dodávateľ vznesie námietku, že štandardná podmienka bola individuálne dohodnutá, musí o tom podať dôkaz. Príloha obsahuje indikatívny a nevyčerpávajúci zoznam podmienok, ktoré sa môžu považovať za nekalé. Z týchto dôvodov súd exekúciu postupom podľa § 45 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní zastavil. Uviedol, že v konaní nebolo možné zistiť, či exekučný titul nepriznáva plnenie právom nedovolené, objektívne nemožné, resp. ktoré by bolo v rozpore s dobrými mravmi a rozhodcovský súd svoje rozhodnutie neodôvodnil.

Krajský súd v Banskej Bystrici na odvolanie oprávneného uznesením z 10. januára 2012, sp.zn. 15 CoE 368/2011 napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne v zmysle § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil. Preskúmaním veci zistil, že súd prvého stupňa postupoval v zmysle zásad, ktoré ustanovuje vyhláška ministra zahraničných vecí zo 6. novembra 1959 o Dohovore a uznaní a výkone cudzích rozhodcovských rozhodnutí publikovaná pod č. 74/59 Zb. a správne vyžadoval aj splnenie podmienky podľa čl. 23 písm. c/ dvojstrannej zmluvy. Taktiež považoval za správne preskúmanie rozhodcovskej doložky súdom prvého stupňa v súlade s kritériami, na ktorých je založený inštitút neprijateľnej zmluvnej podmienky. Súhlasil s názorom súdu prvého stupňa, že rozhodcovská doložka začlenená do rámca podmienok štandardnej zmluvy v danom prípade spôsobuje hrubý nepomer v právach a povinnostiach spotrebiteľa. Mal za to, že zistenie neplatnosti rozhodcovskej doložky je samo osebe postačujúcim dôvodom pre vyhlásenie exekúcie za neprípustnú. Uviedol, že rozhodcovský rozsudok predložený exekučnému súdu nemôže byť a nie je riadnym exekučným titulom na vykonanie exekúcie v zmysle § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku. Pred podaním návrhu na vykonanie exekúcie neprebehlo riadne rozhodcovské konanie, ktorého výsledkom bol rozhodcovský rozsudok, na podklade ktorého by mala byť vykonaná exekúcia. V závere konštatoval, že advokátka taktiež nepreukázala, že má štatút tzv. „usadeného euroadvokáta“, ktorý poskytuje právne služby na území Slovenskej republiky sústavne a ktorý je zapísaný do zoznamu euroadvokátov vedeného komorou (§ 30 písm. c/) zákona č. 586/2003 Z.z. o advokácii).

Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal dovolanie oprávnený, ktorý navrhol, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil, prípadne ho zmenil tak, že uznesenie súdu prvého stupňa zrušuje. Namietal, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci v zmysle § 241 písm. b) O.s.p. a že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. V dovolaní spochybňoval správnosť dôvodov rozhodnutí súdov oboch nižších stupňov. Namietal nesprávnosť záverov súdov o dôsledkoch nevyzvania rozhodcu povinnej na vyjadrenie sa k žalobe (resp. že žaloba nebola doručená); záverov o absencii poučovacej povinnosti v rozhodcovskom náleze, záveru, že miesto rozhodcovského konania fakticky znemožnilo povinnej sa ho zúčastniť a záveru, že rozhodcovská doložka je v danom prípade neprijateľnou zmluvnou podmienkou a spôsobuje hrubý nepomer v právach a povinnostiach spotrebiteľa. Vyslovil názor, že tým, že exekučný súd vydal poverenie pre súdneho exekútora, uznal predložený cudzí rozhodcovský nález za spôsobilý exekučný

titul a už pred vydaním tohto poverenia tak musel postupovať v zmysle dvojstrannej Zmluvy medzi Českou republikou a Slovenskou republikou o právnej pomoci, a teda musel skúmať splnenie podmienok v čl. 22 a 23 Zmluvy. Poukázal na to, rozhodnutie odvolacieho súdu je nesprávne, pretože v dovolaní namietané dôvody nie sú relevantnými dôvodmi pre odopretie vykonateľnosti cudzieho rozhodcovského nález a zastavenie exekučného konania. V dôvodoch dovolania rozoberal skutkový a právny stav veci.

Povinná sa k dovolaniu oprávneného nevyjadřila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol uznesením. Pokiaľ dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vydanému v tejto procesnej forme, je tento opravný prostriedok prípustný, ak smeruje proti zmeňujúcemu uzneseniu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.) alebo uzneseniu, ktorým odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev [§ 109 ods. 1 písm. c/] na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ O.s.p.) alebo potvrdzujúcemu uzneseniu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 239 ods. 2 písm. a/ O.s.p.), alebo ak ním bolo potvrdené buď uznesenie súdu prvého stupňa o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia (§ 239 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) alebo uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo jeho vyhlásenie za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Keďže dovolateľ vyvodzoval prípustnosť dovolania z ustanovenia § 239 ods. 2 písm. c/ O.s.p., dovolací súd považuje za potrebné poukázať na to, že cudzí exekučný titul uznáva príslušný súd tak, že vydá poverenie na vykonanie exekúcie (§ 42 ods. 4 Exekučného poriadku). V preskúmvanej veci bol k návrhu na vykonanie exekúcie pripojený rozhodcovský

nález rozhodcu Mgr. R. S. z 1. novembra 2006, ktorý oprávnený označil za exekučný titul. Tým, že Okresný súd Brezno (§ 45 ods. 1 Exekučného poriadku) udelil súdnemu exekútorovi poverenie na vykonanie exekúcie na základe uvedeného rozhodcovského nálezu, uznal tento nález ako cudzí exekučný titul v zmysle § 42 ods. 4 Exekučného poriadku. Nejednalo sa pritom ani o rozhodnutie o vyhlásení cudzieho rozhodnutia za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Dovoláním napadnuté uznesenie nevykazuje preto znaky žiadneho z týchto rozhodnutí uvedených v ustanovení § 239 ods. 1,2 O.s.p., prípustnosť dovolania preto z uvedených ustanovení nemožno vyvodit'.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1, veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom).

Oprávnený procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. nenamietal a žiadna z týchto väd v dovolacom konaní nevyšla najavo.

Oprávnený v dovolaní namieta, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p).

Iná vada konania je procesná vada, ktorá na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Je právne relevantná, ak mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Z hľadiska dovolateľom tvrdenej existencie tzv. inej vady

konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. treba uviesť, že dovolací súd môže pristúpiť k posúdeniu opodstatnenosti tvrdenia o tomto dovolacom dôvode až vtedy, keď je dovolanie z určitého zákonného dôvodu prípustné (o tento prípad ale v prejednávanej veci nejde).

Pokiaľ ide o námietku dovolateľa súvisiacu s nesprávnym právnym posúdením veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), treba uviesť, že nesprávne právne posúdenie veci je prípustným dovolacím dôvodom (ktorý možno uplatniť vtedy, ak je dovolanie prípustné), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá. Dovolanie je v ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu; pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu, a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia.

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania oprávneného nemožno vyvodiť z ustanovenia § 239 O.s.p., ani z ustanovenia § 237 O.s.p.

Keďže v danom prípade dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je podľa § 239 O.s.p. prípustné a vady uvedené v § 237 O.s.p. neboli zistené, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie oprávneného ako neprípustné podľa § 218 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p. odmietol. S poukazom na právnu úpravu dovolacieho konania nezaoberal sa napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnej povinnej vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti oprávnenému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky jej však žiadne trovy dovolacieho konania nepriznal z dôvodu, že nepodala návrh na ich priznanie.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 29. októbra 2012

JUDr. Vladimír Magura, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová